

Český zápas

Týdeník Církve československé husitské

Ročník 87

Číslo 32

5. srpna 2007

Cena: 6 Kč

OSLAVY SVÁTKU MISTRA JANA HUSA NA SLOVENSKU

I letos náboženská obec v Košicích ve spolupráci s Českým spolkem v Košicích a s Českým spolkem na Slovensku a ve spolupráci s gemerskou obcí Lúčka připravila slavnostní bohoslužby k uctění památky mučednické smrti Mistra Jana Husa i další doprovodný kulturní program. Bohoslužby a slavnostní koncert Ženského sboru Českého spolku v Košicích za účasti operních umělců - sólistů Státního divadla v Košicích, Musici Juvenalis pod vedením dirigenta Igora Dohoviča, kteří nám předvedli "Stabat mater", se konaly již v předstihu, a to 1. července v areálu zřícenin bývalého husitského kostelíka v obci Lúčka u Rožňavy.

Aspoň v krátkosti bych chtěl připomenout, že jde o stavbu pocházející z přelomu XIII. a XIV. století. Kostel měl jedinou loď přístupnou z jižní strany a přímo se uzavírající svatyni, ke které ze severní strany přistavěli sakristii. Jde o typický středověký kostel, jaké můžeme najít v překrásném Gemerském kraji, jenž se rozkládá mezi Košicemi a Rožňavou. Husitský kostel stál na strategickém místě - vyvýšenině, kterou v XV. století obsadili husité, kteří byli v té době na území dnešního Slovenska a kostel představili na mohutnou pevnost. Poněvadž kostel má i hřbitov, husité jej obehnali silnou zdí posílenou opěrnými pilíři a v jihozápadním cípu vystavěli malou baštu se střelnými. Tak sloužil kostel nejen jako bohoslužebné místo, ale i jako místo obranné. Právě pojmenování "husitský kostel" pochází z této doby. V průběhu dějin kostel přecházel do vlastnictví římských katolíků, pak evangelikům-lutheránům a dnes je opět majetkem Římskokatolické církve. Kostel byl zničen v období 1. světové války a

v polovině XX. století byl zdevastován. Až koncem 70. a začátkem 80. let minulého století byl kostel a přilehlá zeď konzervován, a tak aspoň zčásti zachráněn. Dnešní snahou obce Lúčka a hlavně tamějšího pana starosty je, aby kostel přešel do majetku obce Lúčka, protože na konzervaci zdí kostela, údržbě a úpravě okolí se v dnešní době podílejí vesničané se svým starostou a nikoli Římskokatolická církev, která by ho chtěla naopak úplně odstranit.

Je to opravdu překrásné místo s okolní nádhernou přírodou - krásami Božího stvoření, jedné z nejatraktivnějších lokalit Gemera. Je léto, čas dovolených, a pokud navštívíte naše krásné Slovensko a budete mít cestu přes Rožňavu směrem do Košic, nzapomenejte se zastavit a toto malebné místo navštívit.

Bohoslužby k uctění památky Mistra Jana Husa podle liturgie dr. Karla Farského střídavě vedli bratr slovenský biskup ThDr. Jan Hradil, Th.D. a vikář z Košic. Kázáním, na které jen tak dlouho nezapomeneme, posloužil bratr biskup. Po kázání zazpíval Ženský sbor Českého spolku pod vedením dr. Varínské husitský chorál "Kdož jste Boží bojovníci". Bohoslužeb se zúčastnili i hosté z ekumeny - za reformovanou křesťanskou církev na Slovensku (kalvínskou), za evangelickou a.v. na Slovensku (lutherskou) i za Římskokatolickou církev. To, co jsme v ten den slyšeli z Božího slova a při společném přijímání svátosti večere Páně, se jen těžko dá popsat lidskými slovy. Intenzivně jsme prožívali Boží přítomnost a z Ducha Kristova jsme sílili svou víru, lásku i naději v duchu sice dávného ale pořád aktuálního Husova odkazu. „Milování v Ježíši Kristu, stůjte v poznané

Bratr biskup ThDr. Jan Hradil, Th.D., při kázání

pravdě, která nade vším vítězí a mocná jest až na věky.“ (Jan Hus, 27.6.1415) Ještě dlouho nám to vše bude rezonovat v srdcích - až do příštího roku, kdy, dá-li Hospodin, se opět sejdem v husitském kostele v Lúčke. Naši umělci nám profesionálně a na vysoké umělecké úrovni předvedli "Stabat mater". Slavnostní koncert se konal hned po skončení bohoslužeb také v husitském kostele. Byl to pro nás všechny obrovský umělecký zážitek slyšet něco tak krásného uprostřed malebné přírody a je třeba za to všem i na tomto místě poděkovat. Nemohu nevzpomenout i velkou pohostinnost a pozornost místních obyvatel, kteří jsou již našimi přáteli a

jako o své očekávané přátele se o nás také postarali. Jednak tím, že přichystali vynikající oběd pro účastníky poutě do Lúčky, jednak dalším pohoštěním a službami přes celý den. Naše poděkování se nese především Hospodinu, protože: „Toto je den, který učinil Hospodin, jásejme a radujme se z něho.“ (Ž 118,24) Poděkování patří umělcům, organizátorům i všem, kdo se jakýmkoli způsobem účastnili na tom, aby vše bylo, jak má být. Jsme vděční, že z této každoroční vzpomínky na věrného svědka víry a Pravdy, mučedníka Mistra Jana Husa se stala na Slovensku živá tradice. Chci aspoň v krátkosti připomenout další výročí, jež se váže k naší náboženské obci v Košicích. 8. července jsme si připomněli bohoslužbami 80. výročí jejího založení. Tehdy měla tato náboženská obec 3000 duší (8.7.1927) a v roce 1938 a 1939 před

její likvidací a zákazu činnosti naší církve na Slovensku ze strany státu měla již 5000 členů. Pak naše církev v Košicích 60 let neexistovala (a nejen v Košicích, ale i v dalších městech a vesnicích). Až v roce 1997 pod vedením tehdejšího bratra generálního vikáře ThDr. Jana Hradila a bratra Bohumila Kamana, byla z Boží milosti obec obnovena. Tento rok slavíme tedy dvojí výročí - i 10 let od obnovení náboženské obce. Dnes je to misijní obec - z tehdejšího množství věřících zůstalo jen malé společenství, poněvadž 60 let zákazu činnosti naší církve na Slovensku spolu s ateizací zanechaly obrovskou duchovní spoušť na nové vinici Páně. Nevzdáváme se však, poněvadž věříme, že co je Boží a z moci Kristova Ducha, nemůže být lidskou mocí a zlobou zlikvidováno.

Ján Lauko, vikář Košice

K STANOVISKU PÁPEŽA BENEDIKTA XVI.

Človeku sa niekedy stáva, že si uplatní právo na niečo, čo mu nepatrí. Dôvody k takému chovaniu bývajú rôzne. Chamtivosť, ziskovosť, hlúposť a iné.

Čo si však myslieť o výroku pápežskej Kongregácie pre náuku a vieru, neviem. Či išlo o neuváženosť alebo o historickú reminiscenciu. Čo povedať o dokumente, ktorý nedávno vydal Vatikán týkajúci sa učenia o cirkvi? Dýchol na mňa stredovek, kedy historicky chybná cirkev sa pokúša uhájiť "miesto na slnku". Je možné, že cirkev, ktorá si robí právo na jedinečnosť - neomylnosť sa snaží zastrieť historické chyby, ktoré kresťanstvo celkom jedinečne poškodili. Reformácia, protestantizmus, husitizmus by nevznikli, keby nebolo treba obnovenie cirkvi kvôli jej hriechnosti, slabosti, zneužitia postavenia.

Slušnosť, tolerancia, ale aj naša vlastná slabosť nám velí, aby sme o týchto chybách veľmi nehovorili. Čo však robiť, keď Rímsko-katolícka cirkev sa

v "učení o cirkvi" vracia dikciou do stredoveku, či celkom iste pred II. vatikánsky koncil? Je takmer demagógiou, keď počujeme, že vyššie zmieneny dokument je pozvánkou k dialógu. K dialógu akému? Veď dokument sa tvári ako nezvratné dogmatické tvrdenie.

Kolko rokov sme pracovali na spoločných dokumentoch. Kolko rokov trvalo, než roztrieštená mozaika kresťanstva sa začala skladať - obnovený dialóg dával možnosť istej jednoty a zhody. Kladiem si otázku, či tento dokument celkom principiálne nemení oficiálne smerovanie kúrie. Takýto dokument by celkom určite v tomto tóne a obsahu Ján Pavol II. nevydal.

Nedávno bola podpísaná Charta Oecumenica. Pod pohľadom dokumentu pápežskej Kongregácie pre náuku a vieru sa stala len neplatnou deklaráciou.

Bezpochyby prosí veriaci väčšiny cirkvi sa schádzajú na modlitbách,

hľadajú spoločnú jednotu a navzájom si uznávajú vzájomnú príslušnosť k všeobecnej cirkvi.

Všimnite si, ako unne vatikánski teológovia užívajú termín katolícka. Nie rímsko-katolícka ale katolícka. Akoby ostatné cirkvi nemali nárok na katolicitu. Ani vatikánsky pokus deklarovať, že sú jedinými vlastníčkmi a výhradnými správcami, nemôže zmeniť skutočnosť, že cirkev patrí Kristovi. Žiadny dokument to nemôže zmeniť. Duch svätý pôsobí, kde chce a kedy chce, dielom Ducha svätého je cirkev, ľudsky rozdelená, hĺbkou kresťanskej zvesti jednotiaci sa. Je šťastím, že žiadny dokument postavený na ľudskej autorite neomylnosti nemôže zastaviť dielo Božej múdrosti.

Tak neviem, bolo by škodoradostné povedať, že ostatné cirkvi, ktoré boli zaradené medzi spoločenstvo II. kategórie, nedokázali zatiaľ vytvoriť inkvizíčné súdy, krížiacke výpravy a iné?

Jan Hradil

Milé sestry, milí bratři, letošní rok je jubilejním rokem spisovatele Stanislava Lahodného, dlouholetého šéfredaktora Českého zápasu a knižní edice Blahoslav, který působil jako katecheta v Českých Budějovicích a jako farář v Praze-Michli. Rád bych se spojil s jeho nejbližšími pozůstalými členy rodiny, blízkými přáteli a pamětníky jeho duchovenské služby v církvi, kteří s ním přicházeli do úzkého styku. Za každou - i sebemenší - zprávu budu vděčen. S každým, kdo se mi ozve, se spojím. Stanislav Lahodný přivedl ke spolupráci s Českým zápasem jiného příslušníka naší církve, básníka, prozaika a novináře Jindřicha Černého, který byl zřejmě rovněž členem náboženské obce v Michli (to však nevím přesně, možná byl v jiné pražské náboženské obci). I s jeho nejbližšími a přáteli bych se rád spojil. Jak jsem nedávno napsal v eseji k osmdesátinám Zdeňka Svobody, Stanislav Lahodný byl výraznou osobností a je neprávem opomíjen. Jsem přesvědčen, že jeho literární pozůstalost - pokud se zachovala - může skýtat mnohá a bezpochyby milá překvapení. Pokud znáte - zejména v Praze a Českých Budějovicích - i někoho mimo naši církev, zejména v rozhlasových, literárních, novinářských kruzích, kdo přišel se Stanislavem Lahodným do styku, budu vděčen i za informace tohoto druhu. Kontaktujte mě, prosím, na adrese: FÚ ČČSH, Hostice 140, 789 63 Ruda nad Moravou, tel. 583 236 239, mail ha.vran@email.cz.

Srdečně vás zdravím váš v Kristu oddaný a vděčný

Mgr. Emil J. Havlíček

Svatoušci

Onehdá mi nějaký vzdálenější soused popřál – vida mě s cigaretou – ááá, rakovina! Odvětila jsem celkem v klidu – ááá, děkuju, sousede, dejž to Pán Bůh i vám! Moje máma zemřela na rakovinu, ačkoli nikdy nekouřila a s kuřáky se taky nijak zvlášť nestýkala – v nemocnicích – a na tuberkulózních odděleních, kde pracovala, - je kouření zakázané zvláště a zejména. Její primář sice kouřil – a jak – 70-80 cigaret a bez filtru denně, ovšem dožil se skoro devadesátky. Měl zřejmě tuhý kořínek – přežil i Osvětim a pochod smrti. I rakovinu měl – na prstě pravé ruky, který mu nakonec amputovali; ale získal to asi proto, že hodně často rentgenoval "na živo", děláje tzv. skiaskopie, tj. prohlížel si funkci plic pacienta v akci, nikoli na fotce. Moje máma to dělala taky – když chcete sloužit a pomáhat, musíte se tak trochu obětovat. Musíte umět riskovat – buď to vyjde, nebo ne. Vzpomínám si na povídku, myslím, že od Cronina, jak jeden lékař zachránil kluka – ještě v dřevních dobách bez penicilinu – tím, že mu odsál záškrtové povlaky z krčních mandlí, které kluka dusily – mohl se sám nakazit a umřít, že, ale udělal to. Obětoval se. Jsou takoví lékaři – i dnes. A tyhle věci se fakt nedělají pro peníze.

Ovšem najdou se svatouškové. Svatouškové a farizeové, kteří by se nikdy neobětováni, nikdy by neriskovali, ale když je někdo chycen při činu - kouří, budejt' by na tu rakovinu nechcíp' to je jasně dané ---

Znám i jiné svatoušky. Pracujeme s mládeží ze sociálních rodin, z děčáků. Jaké myslíte, že tam panují vztahy? Předmětné – ty jsi mi užitečný, když máš peníze, na cigára zejména, tak jsi kamarád. Nemáš peníze, jdi do tmy. To jsou opravdu hluboké a velmi "osobní" vztahy, že? Zoufalý jedinec, nemaje peníze a všemi zavržen, odhodlá se k tomu, aby něco někde ukradl. Aby byl zase "milován a přijímán". Ovšem, je-li chycen, jak se hrabe v cizí peněžence – hádejte: najde kamarády? Nenajde. Všichni se ho zřeknou. Farizejsky. Svatouškovsky. Předmětný vztah je účelový – dokud jsi mi k užítku, jsi kamarád. Předmětný vztah je "já-to".

Skutečný osobní vztah je vztah lásky - "já-ty". Jeden druhému se otvírá, jeden druhému se obětuje, jeden za druhého je ochoten dýchat. To je láska, to je přátelství. Záleží mi na člověku – ne na jeho vlastnictví a potažmo na mé kořisti. Neptám se: Co z toho mám? Říkám: nechci o tebe přijít, jsem ráda, že jsi, bratře, sestro.

Kdo není schopen osobního vztahu na rovině člověk - člověk, já – ty, není samozřejmě schopen ani osobního vztahu k Bohu: já – Ty; není schopen ani víry, ani skutečné lásky. Nemůže nic takového najít, byť po tom toužil sebevíc--- Je na to recept, ale je to brána úzká a málokterí ji nalézají, neboť se většinou obecně zdá, že široká brána je viditelnější a praktičtější a užitečnější a vůbec - atd.--- Je to ovšem volba chybná, neboť: za pochybným ziskem, za nejistým štěstím lidé daleké cesty podnikají, ale pro Boží království jen málokdo nohu od země pozvedne... Nuže:

Hleďte nejprve království Boží a všechno ostatní vám bude přidáno!

Vážně – jedinec takhle to funguje!

Jestli však nejste k tomu ochotní, pak musíte počítat s tím, že Bůh udělá něco takového jako v Sodomě --- Ovšem já myslím, že on je ochoten spousta věcí zkousnout a odpustit, ale že není dobré ho štvát přes míru.

Je totiž mnohem mocnější, než si myslíme. Je lepší s ním uzavřít smlouvu (Desatero) než s ním být ve přit.

Případné dotazy na tel. 736 409 367

Michaela Procházková

Z kazatelského plánu

10. NEDĚLE PO SVATÉM DUCHU

Pane, nauč nás modlit se!

Pán Ježíš nás učí modlit se tak, abychom při tom mysleli především na Boží věci a ne na to, aby se splnilo kdejaké pošetilé naše lidské přání. Prosadí-li se v tomto světě Hospodinovy moudré a laskavé záměry, pak bude dobře i nám lidem. K plnému a vpravdě šťastnému životu potřebujeme být nasyceni jak tělesně, tak i duchovně. Má-li mít církev předpoklady pro plný život, musí vytrvale prosit o obdarování Duchem svatým a pevně doufat, že tyto její modlitby budou vyslyšeny. Vždyť Bůh nás mateřsky miluje jako své děti a rád nám dá to, co je vskutku pro nás dobré a potřebné.

Vstup: Oz 2,1-3 (podle ekumenického překladu, jinak Oz 1,10-2,1) nebo Gn 18,22-25

Tužby:

2. Abychom ctili a vyznávali svatost Božího jména slovy i životem...
3. Abychom pevně důvěřovali, že upřímné modlitby naše budou vyslyšeny pro jeho lásku k nám...

Epištola: Ko 2,6-15

Evangelium: L 11,1-13

K obětování: Ko 4,2

K požehnání: Ž 85,8-14

Modlitba:

Děkujeme, všemohoucí Bože, za všechno, co jsi z lásky k nám učinil pro nás vykupitelským dílem Kristovým. Děkujeme, že tvůj nejmilejší Syn otevřel nám přístup ke tvému trůnu a naučil nás doufat ve tvou milosrdnou lásku, budeme-li smýšlet a jednat jako tvé poslušné děti. Prosíme, aby tvůj svatý Duch byl vždy s námi, kdykoliv se modlíme a sřezil naši mysl i naše rty. Jen tak nebudeme prosit o zbytečnosti ani o zlé věci, ale jen o to, co je nezbytné k životu časnému i věčnému, o to, co je dobré a spravedlivé podle tvých měřítek, o to, co je v souladu s tvou svatou vůlí.

Vhodné písně: 54, 62, 127, 148, 151, 196, 297

SPOJNICE

V neděli 17. června vysílala Česká televize v programu "křesťanský magazín" krátkou úvahu kardinála Tomáše Špidlíka. Jednalo se pravděpodobně o úryvek z nějaké trochu delší úvahy pana kardinála, jehož si velice vážím, protože jak ho znám, domnívám se, že to myslel jinak, než to ve vysílání vyznělo. Nechci proto nijak polemizovat s tímto vysíláním, ale jedna myšlenka, kterou pan kardinál zřejmě opravdu myslel vážně, mne zaujala a rád bych k ní něco podotkl.

Je to skutečnost, že postupně s rozvojem techniky, vědy a informatiky jsme se dopracovali do stadia, kdy bereme všechny jevy a stvoření izolované. Jen tu a tam se někdo pokouší nacházet jakási spojení, ale to právě, co dříve lidé pojímali jako samozřejmost, tím se zatím nikdo nezabývá. Pan kardinál uvedl Vladimíra Solovjeva, který jako spojnicí vzal krásu. Uhlí je ošklivé, diamant je krásný, oba jsou ovšem formy uhlíku. Krása nám však umožňuje vidět jedno v druhém s tím, že krásné je to vyšší, co je v něčem obsaženo. V našem případě diamant. Pak řekl pan kardinál jednu jakoby přidanou větu, která ovšem má podle mne zcela zásadní význam: Nejkrásnější je ovšem Kristus – kdo vidí mne, vidí Otce.

Nad Písmem

O MODLITBĚ

Určitě se vám mnohým, sestry a bratři, někdy v životě stalo, že do rozhovoru s vámi náhle někdo, když zjistil, že jste křesťany, vložil konstatování: "Modlit se neumím" nebo "neznám žádnou modlitbu". Možná někdy přišla i výzva od onoho dotyčného: Nauč mne to, nauč mne nějakou modlitbu. Právě z těchto otázek a výzev jasně vystupuje možná snad i hluboká neznalost člověka o modlitbě a jejím zkreslování. Slyšíme-li tato slova, vysvítá nám zcela jasně fakt, že mnozí lidé jsou přesvědčeni o tom, že vědí, co je modlitba. Jejich vnímání této skutečnosti, pro křesťana zcela běžné, ale na druhou stranu velice zvláštní a slavnostní, se omezuje na modlitbu jen jako na sbírku krásných slov, která jsou vyřčena většinou o bohoslužbách či jiných svátostných i mimosvátostných příležitostech. Vždy však ústy, lidskými ústy, která dovedou jak "milovat" tak ničít.

A právě toto nás nad nedělním evangelním čtením Lukášovým přivádí k zamyšlení nad skutečnou hodnotou, výrazem a obsahem modlitby.

V prvé řadě je velice důležité si uvědomit, že modlitba je rozhovorem mezi člověkem a nebeským Otcem. Není to záležitost "Má" a "něčeho fiktivního" ale "má" a "někoho", někoho, kdo je opravdový, tedy osoby. V modlitbě i sám Ježíš hovoří s Otcem a prosí za nás našeho Boha. Většinou to činí v tichosti a sám, jak nám to dosvědčuje Písmo. Ježíšova modlitba je záležitostí ryze soukromou a osobní. To je další z aspektů modlitby. Samota, tichost, klid. Být s Bohem sám, být naplněn jeho pokojem. Bez skrupulí přeložit své pocity, otevřít se. Málokterý

Apoštol Jan začíná své evangelium konstatováním, že na počátku bylo slovo a všechno povstalo skrze ně. Když si přečteme první kapitolu Genese, vidíme opět zcela jasně, že stvoření je plynulá realizace jedné jediné myšlenky, tedy slova. Slova, které jako věřící křesťané chápeme jako Slovo, tj. Ježíše Krista. A tato jediná myšlenka, toto jediné Slovo, je obsaženo ve všem stvoření. To velmi dobře pochopil František z Assisi, který v každém kamínku, nebeském těle i živém tvorů viděl bratra a sestru. To je spojnice všeho stvořeného. Když říká stvořené, mám na mysli i všechny vynálezy a výmysly, protože jak říká biskup Augustin, bez něj nebylo učiněno nic.

Nevím, v jakém smyslu použil pan kardinál slovo "krásný", ale v uvedeném krátkém úryvku je toto slovo zavádějící, protože krása je pojem subjektivní, jak správně dokázal Immanuel Kant. Co je pro jednoho krásné, je pro druhého nezajímavé a pro třetího ošklivé. Jestliže však chápeme krásu ve smyslu Krista, ve smyslu stvoření, pak v kousku uhlí musíme vidět přírodu, ve které vyrostl před miliony let strom, z něhož později chemickými procesy vzniklo uhlí, musíme vidět celý proces doloování od objevení dolu až po dopravu toho kousku uhlí k nám, a konečně

krásný pocit tepla a plamenů, když s tím uhlím zatopíme. Můžu jít ještě dál k jídlu, uvařenému pomocí tohoto uhlí, na němž si pochutnáme ve společnosti rodiny nebo přátel. Obdobně mohu vidět diamant. Ale také každý kamínek, rostlinku, živého tvora. Ve všem kolem nás je obsažena celá minulost, přítomnost i budoucnost jako život, jako proces stvoření skrze slovo. Proces, který měl svůj začátek a bude mít jednou svůj konec. Je to ovšem proces daný Bohem, který je skutečné bytí, jak vyplývá z jeho slov "jsem, který jsem". A tak si nemůžeme být jisti ani tím, že opravdu byl začátek a že opravdu bude konec, jak to chápeme my. Vyplývá to i z Písma, kde na konci knihy Zjevení se hovoří o novém nebi a nové zemi po konci světa, nebo z vědecké teorie „velkého třesku“, podle níž "něco" začalo expandovat do dnešní podoby vesmíru. Je zapotřebí, abychom už konečně zapomněli na dávný hierarchický model krále, jeho dvořany, hodnostáře, úředníky a poddané, a pochopili, že všechno vzniklo jedním slovem a tedy spolu nejen souvisí, ale je na stejné úrovni. To přece se snažil Bůh naučit vyvolený národ, jak čteme v Knihách soudců. Vyžaduje to však skutečnou hlubokou víru v Boha.

Dokončení na str. 3

L 11,1-13

splnit to, co si přeji. Slyšet znamená možnost rozhodnout se. A máme-li tuto možnost my, lidé, musí ji mít i Bůh. Když používáme ve svých nahlas vyřčených modlitbách o prosbách tato slova, uvědomme si tuto skutečnost.

Moji milí, ať jste v tuto chvíli kdekoli a kdokoli, až začnete svou modlitbu Otče náš... prožijte každé slovo, každou hlásku, prociťte ji, nechte ji projít celým svým tělem, celým srdcem, neboť nepřefikáváme naučenou báseň. Voláme k Otcí, prosíme jej jako jeho děti.

Jen tehdy, budou-li naše prosby a rozhovory s ním upřímné a čisté, bude i o nás platit slovo evangelistovo: Proste, a bude vám dáno; hleďte, a naleznete; tučte, a bude vám otevřeno.

Miloslav Jan Nešuta

**Všemohoucí věčný Bože,
Vládce všehomíra, Otče,
prosíme tě,
dej, ať naše modlitby
pocházejí z našich srdcí.
My víme,
že jsme nedokonalí,
že naše mysl i srdce jsou
často zkalena.
Prosíme tě, očisti nás a
naplň svým svatým
Duchem.
Dej, ať se umíme modlit
a prosit tě
se stejnou opravdovostí,
pokorou a čistotou,
stejně tak,
jako se modlil náš Pán,
bratr, Král, a Spasitel
Ježíš Kristus.
Amen**

VÝZNAMNÁ BITVA, O KTERÉ SVĚT NEVÍ

Dne 14. července Jan Žižka porazil křižáky v bitvě na Vítkově. Ale stanoviska k tomu u nás i v zahraničí se různí.

První skupina tvrdí, že to vlastně žádná bitva nebyla. To jsou katoličtí mediavelisté, ti navíc vymýšlejí, proč křižáci nevyhráli. S těmi jsem se setkal v Hradci Králové na 8. sjezdu historiků ČR v r. 1999. Bohužel nekato-ličtí mediavelisté tam nepřišli. Báli se asi... Na Vítkově padlo 600 křižá-ků, v Bastile 14. července 1789 jen 35 vládních vojáků a osvobozeno bylo 11 politických vězňů. To byla mi-nibitva.

Druhá skupina o bitvě na Vítkově neví. Postmoderna totiž úlohu idejí a vůdců nezná. Selhání ideje vlastní v 2. světové válce, když v jejím jménu byla páchána zvěrstva, vedla k prohlášení, že všechny tzv. pravdy jsou historickým balastem. Jenže v platnosti zůstávají ideály Velké francouzské revoluce - Volnost, rovnost, bratrství, vyplývající z teorie neolitické revoluce. Zatímco v přírodě platí právo pěsti a zmaru, právo silnějšího, v lidské společnosti požadavky symbiozy, právo užitečnějšího.

Postmoderní Viliam Weir v knize "Bitvy, které změny svět" nezná ani Vítkov ani Bastilu. V Kronice lidstva - německý originál 1994, doplněn Dušanem Kubálkem, cituje 4 pražské články, ale až bitvu 1. 11. 1412 před městem. V Almanachu vědomostí (česká verze Reader's Digest) Výběru z r. 2001 v doplněném překladu z němčiny píše o husitských válkách 1420 - 1434.

Třetí skupina jsou ti, co bitvu znají. Lidová legenda mluví o pražanech, co vyšli z bran s korouhvemi a že křižáci utekli. Palacký mluví o dělostřelcích u sv. Petra, kteří prostříleli uličky ve stojících křižácích a tudy proběhli do boku do vinice na útočící křižáky. Tohle je nelogické.

Vágnér v knize "Husitské válečnictví" kreslí útok pražanů podél stojící jízdy. Text na druhé straně jsem neměl čas si přečíst. Útok veden ve třech proudech z boku a zezadu. Tak se také útočí na stíhačky! Jak je to možné? Viděl jsem střelbu z repliky husitské tarasnice berounskými měšťtany na hradu Rabí, hned jsem pochopil. Střílelo se černým střelným prachem, vyletěl dým, zapáchaly jedovaté nitrozní plyny.

A teď co bývalý záložní důstojník československé armády podávám vysvětlení i na základě informací z Národního muzea, kde jsem i schůzoval. (V místnosti, kde v r. 1968 létaly kulky a ze strachu před "tarasnicemi".) První sled útoku byl volbou určené dva prapory jízdy, útočily do kopce vinicí proti dřevěnému hrádku do kopce, neměly možnost manévru - vinné keře s tyčkami znemožnily pohyb do stran. Jel jezdec za jezdcem. Kopí na dřevěnou hradbu bylo k ničemu a meč na okovaný cep byl krátký. Proto na straně táboritů byly nepatrné ztráty. Jen čtyři mrtví. Druhý sled zaútočil z boku, ale byl odražen. Útočil také do kopce.

Třetí sled - to byla stojící záloha. Ta byla zabijena dělostřelci od brány sv. Petra. Tarasnice měla odměř i náměř, hlavně uložena v žebříčku, střílela přesně do 400 m, 4x do minuty, pra-

chová náplň byla sádkována dopředu a koule byly hliněné, plněné sekanným železem. Proto přesná a rychlá střelba. To byl zřejmě Žižkův vynález, o kterém křižáci neměli ani tušení. Takže stojící jednotky byly zadržovány, nemohly pomoci jízdě ve vinici, ale naopak koně se jim začali plašit z hluku zvonů, zpěvu, střelby a hlavně ržání umírajících koní. Křižákům nezbylo než utéci z boje. Aby nebyli shazováni a ukopáni. Takže pražané viděli, že "běží".

Čtvrtý sled - král Zikmund odjel zhnusen z ležení na Letenské pláni na Hrad.

A jak tomu bylo na stráni? Pražané napadli zezadu jízdu, do koně se trefili vždycky. Křižáci byli v pasti. Pro otočení museli slézt z koně. A pak uviděli "soudný den". Černý mrak na místě stojících jezdců, záblesky od města, a za vinnými keři pražany se střelícími přístřelami. Ti, co přežili, pak po světě šířili hrůzu, takže přistřela co pistole se dostala do všech světových řečí.

To nebylo vítězství idejí, lehkooděnců nad těžkooděnci, ale palných zbraní nad chladnými, vítězství novověku nad středověkem. A budoucí třetí stav vyhrál svou bitvu, kterou dovršil 14. července 1789, aby se stal hegemonem světových dějin.

Ta legenda situaci zjednodušila, šlo o odpolední přehlídku pražanů na Špitálském poli. Tím se dovršila morální porážka křižáckých vojsk, dokázala, že "právo je nad mocí", vulgárně od té doby u nás platí, "že kdo má moc, nemá patent na rozum".

A teď trochu linguistiky - jazykovědy. Němci nepoužívají nepřímou řeč, ale "spojovací způsob". Ale to je i kondicionál. Ono to odpovídá "germánské demokracii", zvolí si svobodně svého vůdce, a pak ho slepě poslouchají. (František Bauer - Mein Kampf očima historiků.) My, Slované, známe nejen nepřímou řeč, ale jako lidé s dobrovolnou a ne germánsky vynucenou kázní, nevykazujeme činnost, ale odvádíme poctivou práci, máme dokonce syntaktický zápor, věty se třemi tečkami. Závisí to na způsobu čtení věty. Opakování

SPOJNICE

Dokončení ze str. 2

Nahradme tento hierarchický model, který je pouze náhradou vůle Boží vůli lidskou a učme se chápat, že všechno stvořené spolu souvisí svazkem sourozenectví. Pak budeme schopni vidět jediného ducha Božího ve všem kolem nás, který nás spojuje s každým a s celým stvořením. Je třeba, aby si různí odpovědní činitelé kdekoliv ve společnosti uvědomili, že nejsou pány, ale služebníky občanů, a že každý z nás má nějakou zodpovědnost, vyplývající z Božích darů.

Omlouvám se čtenářům, že se vyjadřuji stručně a prostými slovy. Ale slova nikam nevedou. Zejména dnes, kdy většinou ztratila význam a hodnotu. Máme Písmo a máme každý možnost nechat na sebe působit Duha svatého tím, že odstraníme všechny předsudky, zábrany a kliše, které v sobě máme pevně zabudová-

rozkažu nebo - až budu chtít! A mně se nechce! To byly správné odpovědi na germánské lsti, něco jiného říkali, mysleli i dělali. Sociologicky řečeno - hráli falešně, a to se ve westernech trestalo smrtí. Křesťansky - byli svěvolníky.

Takže do Vratislavi nepřišlo 360 tisíc, ale bylo pozváno, do Prahy došlo i s fraucimorem něco přes 14 tisíc. O co se vlastně válčilo? O světská panství Římskokatolické církve! A to je v rozporu s požadavky Starého zákona (Numeri Pravidla o kmeni Levi - Nevezmeš podíl a dědictví otců), jednak Nového zákona - "Co je císařovo, císaři, co je Boží, Bohu".

Táhne se to i do 21. století u nás! A pak šlo o svatou inkvizici, tu napadl pro změnu první Pražský artikul. Slovem 21. století: -Aby slovo redaktora ČT svobodně od politiků bylo hlášáno! A 2. a 4. se v naší církvi hodí i na "kauzu Bican". Husitské války nakonec dosáhly i díky "spanilým jízdám" - protiútokům a partyzánským vymáháním reparací (1945-6 jsme je vybrali s pozhánáním Postupimské dohody pomocí tzv. Benešových dekretů). Ano, dosáhly rozbití ideové totality Římskokatolické církve. Vybojovaly prostor pro reformaci, ideologii buržoazie v boji s feudalismem. Ty 14. července jsou symbolické, husité navíc v Čáslavi 1421 de jure ustavili třetí stav, a ten se stal 1789 hegemonem světových dějin.

Tuto rešerši jsem vypracoval co zasloužilý člen Společnosti pro dějiny věd a techniky, při Akademii věd České republiky. Citované leckdy exkluzivní knihy z různých zásluhových služeb nebyly levné, ale to bych spáchal hřích selhání, kdybych je nepoužil. Z husitů je nutné sejmut pověst zlodějů.

Ptám se totiž: Kdo vrátí čest našemu národu? Kdo vrátí čest naší církvi? Kdo vrátí čest husitskému revolučnímu hnutí, zneužitému komunisty? Těm nebylo nic svaté, ze Čtyř pražských artikulů viděli jen ten třetí. Tato rešerše je jen plněním mé morální povinnosti.

Ing. Vladimír Čmerda

ny. Jak říká apoštol Pavel, Duch svatý nás naučí všemu, jestliže mu nebudeme bránit.

Jiří Tůma

MISS POTTER

Hned v úvodu bychom měli objasnit, že Miss Potter a Harry Potter, kromě toho, že oba dva velice zaujali dětské čtenáře, nemají nic společného.

Miss Potter tak učinila ovšem asi o sto let dříve, a to svými rozkošnými příběhy o zvířátkách, které doprovázela vlastními líbeznými ilustracemi.

U nás tyto knížky vydávány nebyly, avšak během filmu jsem si uvědomila, že ty její zajičky a hloupou kačenku jsem kdysi docela určitě viděla. Možná, že v německých obrázkových knížkách, možná, že je znám z velikonočních pohlednic. Bude to asi tím, že hodně pamatuji. Nuže, díky filmu, který byl promítán na letošním Mezinárodním filmovém festivalu v Karlových Varech, se můžeme s Beatrix Potterovou, kterou hraje René Zellweger, blíže seznámit.

Četla jsem v jedné recenzi, že scénář neodpovídá prav-

Výročí našeho novozákonníka

V neděli 15. července se konalo v Husově sboru v Pardubicích vzpomínkové shromáždění k příležitosti dvojího výročí našeho významného teologa Jindřicha Máňka. 18. července tomu bylo 95 let, co se v Raškoviciích u Frýdku Místku narodil, a 18. října uplyne 30 let od jeho úmrtí.

Bratr profesor studoval teologii na Husově fakultě v letech 1933 až 1937. Jako duchovní působil v Pardubicích, jako farář v Heřmanově Městci a potom v Praze jako ředitel bohoslovecké kolejie. V roce 1945 podal disertační práci "Ježíš výrokových historii" a po jejím obhájení byl promován doktorem teologie. Dále studoval hlavně v anglickém Durhamu pod vedením prof. Barretta. Pak se habilitoval, jeho práce vyšla o něco později pod titulem "Stolování s Ježíšem". J. Mánek psal skripta pro studenty, odborné studie do Náboženské revue a její Přílohy, příručky o správném přístupu k Písmu, dokonce i básně v próze ("Toužícím"). Je autorem celých seriálů a jednotlivých článků v Českém zápase (celkem cca 1500). Zesumarizována vypadá publikační činnost zhruba takto: skript vydal jedenáct, knižních publikací deset. Řadu studií napsal pro almanach "Blahoslav", kde prakticky v žádném z jeho ročníků jeho příspěvek nechybí. Náměty jsou velmi pestré, z bibliistiky i z církevních aktualit, z kulturního světa, o problematice překladu Bible aj. V Teologické revui byly otištěny v posledních letech Máňkova života významné teologické studie, např. "Duše v pojetí Bible", "Pozemský Ježíš v Pavlově zvěsti", "Raný katolicismus a Nový zákon", "Staré a nové pojetí překladu Bible", "Polylog křesťanské bohoslužby", jakož i významná, velmi studovaná větší studie "Ježíš v nové teologické literatuře" aj. V oblasti badatelské pracoval prof. Jindřich Mánek zejména v problematice Lukášových spisů. Knižně vyšla jeho další díla, mj. "Cesta k pokladu", "Breviř naděje", "Stolování s Ježíšem", "Setkání s Pánem", "Sůl země", "Dům na skále", "Ježíšova podobenství", "Čas nám daný" (tři vydání), "Když Bůh spravoval Judsko", některá hesla v knize "Čtyři evangelia" aj. Posmrtně vyšly "Kámen vyvolený a vzácný" a "Ze smrti do života", které připravil k vydání prof. Zdeněk Sázava. I stručná zmínka o tomto významném teologovi by nebyla úplná, kdybychom nepřipomněli práci prof. J. Máňka na ekumenickém překladu Bible.

(red)

dě, neboť miss Potter si svou první knížku dokázala vydat sama, neboť byla dostatečně odvážná a movitá. Nu, nevím. Určitá spolupráce tu s nakladateli musela být, jinak by to nešlo.

Nebádala bych proto příliš nad tím, jak to tenkrát s Beatrix Potterovou bylo, a rozhodně bych při hodnocení tohoto filmu neupřela z tohoto důvodu nějakou tu hvězdičku.

Myslím si totiž, že tento film je velice zdařilý. Líbil se mi natolik, že jej našim čtenářům vřele doporučuji. Budou se bavit, budou dojati a pokochají se nádhernou krajinou, o jejíž zachování se spisovatelka významně zasloužila, a to nejen slovy, ale především svými penězi. Škoda, že to dnes už není tak obvyklé.

Čeho si na tomto filmu velice cením, je pozoruhodná atmosféra, která by se snad dala vyjádřit slovy: Stará, dobrá Anglie.

Jindřiška Kubáčová

ZPRÁVY

Vzpomínka na hrdinu

V táboře nucených prací při uranových dolech v Jáchymově zemřel 12. srpna 1957 příslušník naší církve plukovník letectva Josef Bryks (*18. 3. 1916 v Lašticích u Olomouce). Letec - stíhací pilot opustil po německé okupaci svoji vlast a po téměř půlročním putování se dostal do Velké Británie. Stal se pilotem britského královského letectva RAF ve 242. kanadské squadroně. Při operačním letu byl v boji sestřelen nad Francií, po seskoku z hořícího letounu zajat a umístěn do zajateckého tábora. Věren své přísave uskutečnil pět dramatických útěků z táborů, po jednom z nich na polském území se účastnil bojových akcí polského hnutí odporu v Armii Krajové ve Varšavě. Po dalším zajetí (do té doby skrýval svoji identitu) Němci zjištěli jeho skutečnou totožnost a jako občana protektorátu ho v roce 1944 odsoudili v Praze na Pankráci k trestu smrti. Po vážném varování Spojenci byl výkon trestu odložen, takže se Josef Bryks dočkal konce války a osvobození. Obdržel řadu britských a československých vyznamenání. Jako jedině-

mu československému letci mu anglický král Jiří VI. udělil jedno z nejvyšších britských vyznamenání Řád britského impéria. Po únoru 1948 byl režimem odsouzen k 10 roků a později k dalším 20 roků, celkem tedy k 30 roků vězení. Zemřel na následky válečných útrap, německého zajetí a nelidské dřiny v uranových dolech v Jáchymově. Byl anonymně zpopelněn a urna s jeho ostatky nebyla nikdy rodinně vydána. Ve Velké Británii o jeho osudech natočili celovečerní film, v Praze a v Olomouci jsou po něm pojmenovány ulice. K 28. říjnu 2006 udělil prezident republiky Josefu Bryksovi ve Vladislavském sále na pražském Hradě nejvyšší české vyznamenání - Řád bílého lva in memoriam. Vyznamenání převzala vdova po zemřelém hrdinovi paní Trudie Bryksová.

Ivo Stavěl

Husitské slavnosti

Město Tachov pořádá husitské slavnosti ve dnech 17.- 19. srpna. Dne 17. srpna v 17 h slavnostně otevře výstavu s názvem Husitica v Husitském centru setkávání, Hradební 580. Výstava bude otevřena po celou dobu slavností. Program pro děti je zajištěn. V rámci Husitských slavností pořádá

naše náboženská obec bohoslužby na památku bitvy u Tachova na Vysoké v sobotu dne 18. srpna ve 14.30 h. Srdečně zveme.

(rst)

Pozvání do Izraele

Srdečně zveme i v roce 2008 na zájezdy do Izraele, které od roku 2002 pořádáme ve spolupráci s misijním střediskem Beth Shalom v Haifě. Náš průvodce Izraelem je vynikající znalec Izraele a jeho dějin Fredi Winkler. Zájezd je poznávací spojený o večerech s biblickým vyučováním, setkáním s arabskými a mesiášskými věřícími a jiným hodnotným programem.

Dva levnější zájezdy se konají v lednu 17. - 27. a druhý od 27. ledna do 6. února - izraelské předjaří s možností koupání v Rudém a Mrtvém moři. Další na jaře koncem března - začátkem dubna a poslední v roce na podzim koncem října - začátkem listopadu ve spojení s návštěvou Jordánska (Petra, hora Nebo aj.)

Bližší informace:

Ludmila Hallerová,

Ve vilách 7, Praha 4 - Michle,
email: hallerova@volny.cz,
tel.: 241 414 120

KALENDARIUM - SRPEN

6. 8. 1897 - Narodil se v Praze **Josef Charvát** (+ 31. 1. 1984 tamtéž) - slavný lékař-internista. Roku 1945 založil III. interní kliniku Univerzity Karlovy, jejímž přednostou byl do roku 1970. Do paměti pražských občanů se nesmazatelně zapsal projevem z balkónu filosofické fakulty 24. 1. 1969, v předvečer pohřbu J. Palacha. Charvátovy vědecké práce zasahují do všech oborů vnitřního lékařství. Byl především zakladatelem české endokrinologie a autorem původní koncepce o vztazích mezi hormony a centrální nervovou soustavou. Zabýval se vlivem emocí na látkovou přeměnu. Při studiu štítné žlázy poznal, že Československo je zamořeno strumou a endemickou degenerací. Už ve druhé polovině 30. let vypracoval podrobný plán průzkumu celého území státu a navrhl účinný postup sanace. Po roce 1945 jako první v Československu propagoval lékařskou kybernetiku a byl stoupencem moderní genetiky. Velkou pozornost věnoval rozhodovacím procesům ve vnitřním lékařství, imunologii, vlivu prostředí na zdraví a nemoc člověka a stresu jako biologickému a společenskému jevu. Z mnoha Charvátových vědeckých prací jsou nejvíce oceňovány první česká učebnice endokrinologie *Choroby žláz s vnitřní sekrecí* (1935), *Vitamíny a hormony* (1938), *Život, adaptace a stres* (1969) a *Člověk a jeho svět* (1975).

7. 8. 1887 - Zemřel v Praze **Bohumil Sekla** (* 16. 5. 1901 v Bohuslavicích) - lékař, profesor genetiky. Svou snahu po úzkém propojení experimentální a aplikované genetiky úspěšně dokumentoval v monografii *Dědičnost v přírodě a společnosti* (1937). Jeho pokus vytvořit moderní českou školu lékařské genetiky byl na přelomu 40. a 50. let násilně přerušeno. Stalo se tak v době, kdy i v Československu byly oficiálně předkládány Lysenkovy "agrobiologické" představy a biologické fantazie "hvězdy" sovětské vědy Olgy Lepešinské. Sekla zůstal na rozdíl od jiných vědců - jako byl histolog a embryolog František Karel Studnička, radiobiolog Ferdinand Herčík, I. Málek, M. Hašek a další - na stanovisku vědecké pravdy. Kvůli tomu také nebyl (na rozdíl od výše uvedených) obdařen titulem akademika. K principům moderní genetiky se však mohl otevřeně vrátit až po roce 1957.

8. 8. 1927 - Zemřel v Jirkově **Karel Kludský** (* 17. 12. 1864, + 8. 8. 1927 Jirkov) - artista, majitel cirkusu a zakladatel nejstarší dodnes existující cirkusové dynastie světa. Původně studoval na kněze, ale žádný z 19 bratrů se nechtěl ujmout po otcově smrti cirkusu, proto studia opustil. Cirkus pak pod jeho vedením patřil k největším v Evropě.

8. 8. 1937 - Zemřel v Breznu nad Hronom **Martin Rázus** (* 18. 10. 1888 ve Vrbici u Liptovského Mikuláše) - slovenský básník, prozaik a publicista, československý politik. Evangelický kaplan a poté farář vystudoval teologii v Bratislavě a skotském Edinburhu a záhy se stal uznávaným národním básníkem. Za 1. světové války se zapojil do domácího odboje a - zejména po roce 1916 - byl předním zastáncem československé vzájemnosti. Udržoval těsné kontakty s Prahou a publikoval i v českém tisku. V poezii, která se postupně z vlasteneckého akcentu ovlivněného válkou (*Z tichých a búrnych chvílí*, 1917) a snahou o národní emancipaci ve 20. letech přeorientovala na sociální a národnostní otázky, má ústřední postavení skladba *Stretnutie* (1937). Je ovšem i autorem řady románů, především s historickou tematikou (*Júlia*, 1930, *Odkaz mrtvých*, 1936), v nichž se autor vrací na předválečné Slovensko (*Krčmársky kráľ*, 1935). Čtivá je jeho memoárová tvorba (*Maroško*, 1932, *Maroško studuje*, 1933) a činný byl i publicisticky.

8. 8. 1967 - Zemřel v St. Petersburgu na Floridě **Jaromír Weinberger** (* 8. 1. 1896 v Praze) - hudební skladatel, žák J. Křičky a Rudolfa Karla. Po vzniku Československé republiky se uplatňoval jako autor hudby k cínohrám. Zcela mimořádný ohlas měla jeho opera *Švanda dudák* na libreto Miloše Káraše podle Tylovy báchorky, jež do němčiny přeložil a upravil M. Brod. Premiéra se uskutečnila v Praze v Národním divadle 27. dubna 1927 za řízení O. Ostrčila. Opera se ve světovém repertoáru stala na desetiletí vedle Smetanovy *Prodané nevěsty* nejhranější českou operou. Byla přeložena nejméně do 17 jazyků a prošla více než 300 světovými operními jevišti, včetně Vídně (1930), newyorské Metropolitan opery (1931, německy), londýnské Covent Garden (1934, německy), berlínské Státní opery atd. Po úspěchu *Švandy* se Weinberger přestěhoval do Modřan u Prahy a roku 1932 do Badenu u Vídně, posléze žil v Paříži, odkud 1937 prchl před rasistickým pronásledováním do USA, žil v New Yorku a poté na Floridě. Předností Weinbergerových umělecky eklektických děl je vyspělé instrumentální mistrovství - viz též jeho *Czech Rhapsody* (1941), *The Lincoln Symphony* (1941) aj.

9. 8. 1262 - Přemysl podpořil jednoho ze "vzdorokráľů" římskoněmecké říše Richarda Cornwallského proti Štaufům. Angličan službu ocenil vydáním majestátu v Cáchách, v němž mu propůjčil "odumřelá knížectví, Rakousy a Štýrsko, se všemi k nim příslušnými lény... na časy budoucí a věčné".

9. 8. 1792 - Korunovace Františka II. českým králem. Za tři dny se konala korunovace Marie Terezie Neapolské českou královnou.

10. 8. 1462 - V Praze se sešel sjezd českých předáků husitů i římských katolíků. Král Jiří na něm vyhlásil svou věrnost kompaktátům a odsoudil postoj papeže Pia II.

11. 8. 1892 - Zemřel v Praze **Ladislav Stroupežnický** (* 6. 1. 1850 v Cerhonicích) - dramatik.

12. 8. 1222 - Zemřel (bez potomků) moravský markrabě **Vladislav Jindřich** (1197-1222). Vládu na Moravě převzal král Přemysl Otakar I., místodržícím jmenoval olomouckého biskupa Roberta.

(red)

VZPOMÍNKY NA PRVNÍHO BRATRA PATRIARCHU

V žádném případě nemohu "mlčky přejít" a nechat "do ztracena odeznít" nedávné vzpomínky na našeho prvního patriarchu bratra dr. Karla Farského u příležitosti 80. výročí jeho odchodu do věčného domova v náručí našeho laskavého Pána.

Už záhy v dětství - v těžkém a nebezpečném údobí světové války - mi byl

totiž osobou dobře známou a velmi blízkou, zvláště zásluhou mé babičky Blaženy Holé-Čeledové (1878-1951), spoluzakladatelky naší církve. Řadila ho vždycky mezi naše nejpřednější osobnosti dějin, těsně vedle Mistra Jana, Petra Chelčického, J. A. Komenského, Fr. Palackého, T. G. Masaryka... Vyslechla řadu jeho kázání i

veřejných promluv - a sama měla velké štěstí s ním vícekrát hovořit. Nade vše si cenila jeho bezprostřednosti, mimořádné otevřenosti a statečnosti, zejména v nepřetržitě káraní náboženské vlažnosti, držení se stůj co stůj falešné "tradice", předstírání zbožnosti...

Zcela ve stejném duchu jsem později často vyslechl četná další svědectví jemu blízkých lidí, přímých pamětníků. Měl jsem i štěstí poznat z jeho nejbližších spolupracovníků bratry dr. Františka Kováře (3. patriarchu), skladatele Josefa Píchu, spoluvůdce naší liturgie, ale zejména profesora Františka Kalouse, kterému jsem byl často nablízku v době svého působení kolem Semil (od léta 1960). Všichni společně jsme litovali, že milý Pán tak brzy svého neohroženého a neúnávného svědka odvolal od jeho díla.

Často jsem přicházel i do Škodějova - pobýval dokonce v pozdních nočních hodinách na tamní "Převráti", kde stávala rodná chaloupka nezapomenutelného bratra patriarchy... I tu - a v nedalekém Vysokém nad Jizerou - pamětníci mnoho a rádi na něho zavzpomínali (i když mnozí nepatřili k naší církvi). Hovořival jsem nejednou též s jeho příbuznými a známými z jeho rodných hor.

Těž v mém studijním městě Plzni se na působení br. Farského ještě hodně vzpomínalo. Někteří vypravování jsem zveřejnil před mnoha lety i v našem Českém zápasu.

Kdykoli vzpomenu na život a dílo našeho vzácného prvního patriarchy, ihned mi vytanou nám a dnešku odkázané jeho myšlenky, nabádání i varování, na které bychom neměli ve svém vlastním zájmu zapomínat!

Jan Prokop Holý,
Hostouň

PRO DĚTI A MLÁDEŽ

MODLITBA PÁNĚ

Modlitba je naše volání k Bohu. Pán Ježíš nás jednu naučil. Pokud chcete zjistit dnešní tajemku, seřadte telefony podle pořadí klíčových slov, jak se vyskytují v modlitbě Otčenáš. V dolní části obrázku pak máte písmenka do tajemky.

Řešení z minulého čísla: Správná volba.

Jana Krajčírřiková

Český zápas

MK ČR E 127 ISSN 0323-1321

Týdeník Církve československé husitské

Vydává Ústřední rada Církve československé husitské, Wucherlova 5, 166 26 Praha 6

Šéfredaktorka: Dr. Helena Bastlová, redakce: Mgr. Jana Krajčírřiková, Ivana Kyselová, Mgr. Ervín Kukuczka, tel.: 220 398 107, fax: 220 398 123,

mail: cesky.zapas@csh.cz, Tisk: Grafotechna, Distribuce: A.L.L. production s.r.o., F. V. Veselého 15, 190 00 Praha 9, tel.: 234 092 851, predplatne@predplatne.cz